

Hoofdstuk 4

“Het maakt niet uit hoe langzaam je gaat, als je maar niet stopt.”

Confucius, Chinees filosoof en politicus
(551 v. Chr.-479 v. Chr.)

De volgende ochtend brengt Peter me met de auto naar La Roche-en-Ardenne. Ik heb prima geslapen en mijn tent en kleding zijn weer droog. Door mijn overnachting bij Peter ben ik wat van de route afgeweken en hij is zo vriendelijk om me in het stadje af te zetten waar ik mijn route weer kan oppakken. La Roche is een mooi oud stadje in een dal langs een riviertje en met boven op een heuvel de ruïne van een oud kasteel. Het stadje wordt omringd door heuvels en zodra ik het centrum uitloop, gaat het pad steil omhoog. Langzaam maar gestaag kruip ik omhoog. Terwijl ik mijn voet weer dertig centimeter verder zet en geconcentreerd naar de weg kijk, zie ik een huisjesslak eveneens de weg omhoog afleggen. Ik kniel naast het diertje om het beter te bekijken en bewonder zijn schoonheid. Het huisje in een veelheid aan bruintinten, het beige lijfje dat zich over de stenige ondergrond beweegt en de witte voelsprietten met de zwarte oogjes erop.

“Lukt het een beetje?” vraag ik de slak.

“Ja hoor, gewoon kalm aan doen, dan kom ik er vanzelf wel een keer.”

Ik voel een vreemde, diepe verbondenheid met deze huisjesslak en de dichter waarvan ik niet wist dat die in me zat, ontwaakt.

Ik voel me een slak.

Ik kruip traag de berg op met mijn huis op mijn rug.

Ik eet wat, waar en wanneer ik zin heb.

De vrije natuur is mijn natuurlijke habitat.

Het is heerlijk om een slak te zijn.

Hiermee heb ik mezelf ook een bijnaam gegeven voor deze tocht: de blij slak of *the happy snail*. Een geuzennaam die ik met trots zal dragen.

Een stukje verder stuurt de route me een heel smal en overwoekerd pad op. Het duurt even voordat ik überhaupt zie waar ik langs moet, zo verscholen ligt het tussen de struiken. Door alle regen van de afgelopen 36 uur zijn de struiken volledig verzadigd met water dat ze graag afgeven aan deze langslappende pelgrim. Al maaierend met mijn wandelstok alsof het een kapmes is, loop ik steeds verder de rimboe in. Ik word tot op de draad toe nat, maar schater het ondertussen uit van het lachen. Dit bizarre pad werkt enorm op mijn lachspieren en ik laat mij ongegeneerd gaan. Het werkt bevrijdend, haast alsof ik in dit struikgewas het schone regenwater opneem en de spanning en stress van het gewone leven op de struiken achter me kan laten. So-wieso merk ik de afgelopen dagen dat ik beetje bij beetje weer onbevvangen als een klein kind durf te doen wat ik wil. Als ik zin heb om te zingen, dan zing ik lekker vals met de vogels mee, als ik met mijn stokken door de lucht wil zwaaien, dan doe ik dat en als ik hardop wil lachen, is er niks in mijn omgeving of in mezelf dat dat tegenhoudt. Na een klein halfuurtje sta ik plotsklaps weer op een normaal, overzichtelijk zandpad. Ik kom de struiken uitlopen zoals je dat in een film zou zien, compleet verwilderd en kletsnats maar in een opperbeste stemming. De zon die inmiddels is doorgebroken zorgt ervoor dat ik in een mum van tijd weer ben opgedroogd.

In een vrolijke bui en genietend van de vrijheid die ik voel, vervolg ik mijn weg door de bossen en een enkel klein dorpje. Ik volg het riviertje de Ourthe richting Tenneville.

Tenneville lijkt me in eerste instantie een prima eindstation voor vandaag, totdat ik zie dat er een stukje verderop een bivakplaats is. Ik wil mijn 'boservaring' nog een keer herhalen; kijken of het een tweede keer makkelijker is en dus zet ik koers naar Du Gole onder Laneuville-au-Bois. Vanaf dat moment loopt de dag niet meer zoals ik het had bedacht. Omdat ik niet langs een drukke weg wil lopen, zoek ik een pad door het bos. Na zo'n 5 kilometer dat bospad te hebben gevolgd, moet ik volgens mijn kaart naar rechts. Dit pad blijkt echter verboden terrein. Het valt in dit deel van België op dat veel bospercelen verboden terrein zijn. Geen probleem, dan neem ik het volgende pad wel. Een half uur lang ploeter ik een flinke heuvel op totdat het bospad zonder aankondiging naar alle kanten toe hermetisch afgesloten is. Hoge hekken met prikkeldraad versperren de

weg en ik kan er met geen mogelijkheid langs. Er zit echt niks anders op dan de heuvel die ik net was opgelopen in tegenovergestelde richting weer af te lopen. Inmiddels is het al laat in de avond en begin ik me in het donkere dennenbos onder een dreigende lucht onbehaaglijk en onzeker te voelen. Ik kan niet goed inschatten hoe ver ik nog moet lopen en de energie is voor vandaag wel op. De vogels zijn gestopt met zingen en er hangt een ietwat naargeestige sfeer in het bos. Ik overweeg om mijn tent aan de rand van het zandpad neer te zetten en hier ter plekke te kamperen. Heel aantrekkelijk is het niet, maar mijn benen hebben er echt geen zin meer in.

Net als ik een geschikt plekje heb gevonden en mijn rugzak van mijn rug laat glijden, komt er een enorm wild zwijn met gevaarlijk uitzienende slagstanden tussen de bomen vandaan lopen. Het imposante dier kijkt me dreigend aan alsof het me wil vertellen dat dit zijn territorium is en dat ik hier vannacht niet welkom ben. Ik mompel een excuus naar het zwijn en hijs snel mijn rugzak weer op mijn rug. Hier blijf ik echt niet slapen! De aanblik van het everzwijn zorgt voor een flinke stoot adrenaline en in een verhoogd tempo loop ik verder. Uiteindelijk kom ik in de schemering aan op de bivakplek. Een mooi plekje met een picknicktafel aan een beekje. Er staat al één ander tentje. Ik zie niemand, maar aan de geluiden te horen, wordt dat tentje door een jong stelletje bewoond. Ik voel me een beetje schuldig dat ik met mijn aanwezigheid hun verkozen afzondering verstoort, maar tegelijkertijd vind ik het ook wel een geruststellend idee dat ik hier vannacht niet helemaal alleen sta.

Terwijl ik mijn rugzak op de grond laat zakken, verkrampen mijn schouders en nek ineens tot één keihard stuk beton. Met geen mogelijkheid kan ik mijn nek nog draaien en mijn bevroren schouders maken dat ik mijn armen nauwelijks nog op kan tillen. Ik besluit eerst wat eten warm te maken en een aantal paracetamols weg te werken voordat ik mijn tent opzet. Mijn lijf geeft een duidelijk signaal dat ik die grappen van vandaag niet nóg een keer moet doen. Een half uurtje later zet ik met veel pijn en moeite in het donker mijn tentje op. Al snel val ik in een diepe slaap terwijl de regen opnieuw op het tentdoek tikt.

Rond een uur of acht word ik wakker. Het regent nog steeds. Als ik even mijn tent uit ga om te plassen zie ik dat het andere tentje al is verdwenen. Ik kruip snel terug in mijn warme slaapzak. Mijn lijf is moe en ik heb er helemaal geen zin in om op te staan en de tent nat in mijn tas te stoppen. Een paar dagen geleden was het nog dik der-